

Bundesverband der Betriebskrankenkassen, a Bundesverband der landwirtschaftlichen Krankenkassen, a Verband der Angestellten-Krankenkassen e. V., az AEV – Arbeiter-Ersatzkassen-Verband e. V., a Bundesknappschaft, Seekrankenkasse és a Németországi Szövetségi Köztársaság részvételével zajló ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Sozialgericht Köln a következő kérdésekről kéri a Bíróság döntését:

- 1) Úgy kell-e értelmezni az emberi felhasználásra szánt gyógyszerek árának megállapítását, valamint a nemzeti egészségbiztosítási rendszerekbe történő felvételét szabályozó intézkedések átláthatóságáról szóló, 1988. december 21-i 89/105/EGK tanácsi irányelvet⁽¹⁾ (átláthatósági irányelv), mint amely ellentétes egy olyan tagállami szabályozással, mely, miután kizár egy nem vényköteles gyógyszert az állami egészségbiztosítási rendszer által nyújtott szolgáltatások közül, e rendszer egyik jogalanját az átláthatósági irányelv 6. cikk 1. pontjának 1. mondatában és második pontjában meghatározott eljárás előírása nélkül felhatalmazza olyan szabály kibocsátására, mely gyógyászati anyagok kizárásból való kivételét írja elő?
- 2) Úgy kell-e értelmezni 1988. december 21-i 89/105/EGK tanácsi irányelvet, hogy az az e határozat 1. pontjában megnevezett gyógyszer gyártójának szubjektív jogot biztosít a hatóságokkal szemben gyógyszerének a fent nevezett listára való felvételéről szóló, indokolással és a jogorvoslati lehetőségek megjelölésével ellátott határozatra, akkor is, ha a tagállami szabályozás sem ilyen döntéshozatali eljárást sem pedig erre vonatkozó jogorvoslati eljárást nem ír elő?

⁽¹⁾ HL L 40., 8. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 345. o.

A Verwaltungsgericht Darmstadt 2005. augusztus 17-i végzésével az Ismail Derin kontra Landkreis Darmstadt-Dieburg ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-325/05. sz. ügy)

(2005/C 281/13)

(Az eljárás nyelve: német)

A Verwaltungsgericht Darmstadt 2005. augusztus 17-i végzésével, amely 2005. augusztus 26-án érkezett a Bíróság Hivatalához,

az Ismail Derin kontra Landkreis Darmstadt-Dieburg ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Verwaltungsgericht Darmstadt a következő kérdésekről kéri a Bíróság döntését:

- 1) A gyermekként családjegyzéssel a Németországi Szövetségi Köztársaságban munkavállalóként foglalkoztatott szüleihez költözött török állampolgár elveszíti-e az EGK–Törökország Társulási Tanács 1/80 határozata (1/80 TTH) 7. cikke első mondatának második francia bekezdésén alapuló, bármely állásajánlatra való jelentkezési jogából levezetett tartózkodási jogát – az 1/80 TTH 14. cikkében írt eseteken és a tartózkodási hely államának nem jelentéktelen időtartamú, jogos ok nélküli elhagyásán kívül – akkor is, ha 21. életévének betöltése után szüleitől külön él és tőlük tartásban nem részesül?

Ha az első kérdésre igenlő a válasz:

- 2) Jogosult-e ez a török állampolgár az 1/80 TTH 7. cikke első mondata második francia bekezdése szerinti jogállásának elvesztése ellenére is az 1/80 TTH 14. cikke szerinti kiutasítás elleni különleges védelemre, ha a szüleivel fennállt családi életközösség felbomlását követően rendszertelenül állt munkaviszonyban, ám munkavállalóként nem szerzett önállóan az 1/80 TTH 6. cikkének (1) bekezdése szerinti jogállást és több éven át kizárólag önálló vállalkozói tevékenységet folytatott?

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (második tanács) a T-71/03., T-74/03. T-87/03. és T-91/03. sz., Tokai és társai kontra az Európai Közösségek Bizottsága egyesített ügyben 2005. június 15-én hozott ítéletének a T-91/03. sz. ügyet érintő része ellen az SGL Carbon AG által 2005. augusztus 30-án benyújtott fellebbezés

(C-328/05.P. sz. ügy)

(2005/C 281/14)

(Az eljárás nyelve: német)

Az SGL Carbon AG (képviselik: Martin Klusmann és Frederik Wiemer ügyvédek a Freshfields Bruckhaus Deringer részéről, Feldmühleplatz 1, D-40008, Düsseldorf) 2005. augusztus 30-án fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (második tanács) a T-71/03., T-74/03., T-87/03. és T-91/03. sz. egyesített ügyben 2005. június 15-én hozott ítéletének a T-91/03. sz. ügyet érintő része ellen.

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

- az elsőfokon hozott határozatát fenntartva részben helyezze hatályon kívül az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-71/03., T-74/03. és T-91/03. sz. ⁽¹⁾ egyesített ügyben 2005. június 15-én hozott ítéletének a T-91/03. sz. ügyben az alperes által az EK 81. cikk szerinti eljárás megindításáról hozott 2002. december 17-i C(2002) 5083 final sz. határozata ellen benyújtott keresetet elutasító részét;
- ennek hiányában csökkentse az alperesre a 2002. december 17-i határozat 3. cikkében kirótt bírság összegét, valamint csökkentse az ítélethozatalig fizetendő kamat és ennek megfelelően a fellebbezés tárgyát képező ítélet rendelkező részében foglalt késedelmi kamat mértékét;
- az alperest kötelezze az eljárás összes költségének viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság fent hivatkozott ítéletben tévesen alkalmazta az eljárási szabályokat és megsértette a közösségi jogot:

1. A fellebbező álláspontja szerint a *non bis in idem* alapelv értelmében – amelyet minden tagállam és a Közösség is elismer, beleértve a harmadik országokkal való kapcsolatokat is – az alperesre az Egyesült Államokban kirótt korábbi bírságot jelen esetben figyelembe kellett volna venni. A korábban külföldön kirótt bírságok figyelembe vételének – ezen elv és az anyagi igazságszolgáltatás elvének megsértésével történő – teljes elutasítása jogellenes, és nem tartozik a határozatot hozó hatóságok vagy a Bíróság mérlegelési jogkörébe.
2. Semmilyen indokolást nem adtak a bírságnak a – feltételezett egyedüli piacvezetői pozíció miatt kiszabott – 35 %-os megemelésére, elvégre a vitathatatlan tények és a Bíróság ellentmondó megállapításai alapján ennek semmilyen jogalapja nincs. Mivel a Bizottság által felsorolt panaszokból nem derült ki egyértelműen, hogy szándékában állt a fellebbezőt egyedüli piacvezetőnek tekinteni, a meghallgatáshoz való jogot is megsértették.
3. A Bíróság annak ellenére sem foglalkozott részletesen a fellebbező kifogásával – amely szerint az ügygel foglalkozó bizottsági csoport tagjainak hiányos nyelvtudása miatt a védelemhez való jogait helyrehozhatatlan sérelem érte –, hogy a fellebbező tényekkel alátámasztott beadványokat nyújtott be, és bizonyítékok előadását is felajánlotta.
4. A fellebbező együttműködését nem értékelték kellően. Mivel együttműködése legalább annyit ér, mint a többi résztvevőé, ezért – bírságának a többi résztvevőhöz képest jelentősen kisebb mértékű csökkentésével – vele szemben hátrányos megkülönböztetést alkalmaztak.
5. A kirótt bírságok aránytalanul magasak, mivel nem vették figyelembe, hogy a határozat meghozatalának idején a fellebbező nehéz helyzetben volt. A Bizottság és a Bíróság

nem tételezheti fel azt, hogy a bírság összegének meghatározásakor a gazdasági hatékonyságot nem kell figyelembe venni, mivel mindkét intézménynek meg kell vizsgálnia, hogy a kirótt bírság gazdaságilag mennyire reális.

6. Végül a kamatláb meghatározása tévesen történt: az eljárás idejére meghatározott kamatláb különösen magas összege lényegében egy további bírsággal ér fel, amelynek nincs jogalapja.

⁽¹⁾ HL 2005., C 205., 2005.8.20.

A Bundessozialgericht 2005. július 5-i végzésével az Aldo Celozzi kontra Innungskrankenkasse Baden-Württemberg ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-332/05. sz. ügy)

(2005/C 281/15)

(Az eljárás nyelve: német)

A Bundessozialgericht (Németország) 2005. július 5-i végzésével, amely 2005. szeptember 12-én érkezett a Bíróság Hivatalához, az Aldo Celozzi kontra Innungskrankenkasse Baden-Württemberg ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Bundessozialgericht a következő kérdésről kéri a Bíróság döntését:

Összeegyeztethető-e az Európai Közösség elsődleges és/vagy másodlagos jogával (különösen az EK 39. cikkel [korábban az EK-Szerződés 48. cikke], az 1408/71/EGK rendelet 3. cikkének (1) bekezdésével és 23. cikkének (3) bekezdésével, valamint az 1612/68/EGK rendelet ⁽¹⁾ 7. cikkének (2) bekezdésével), hogy egy Németországban foglalkoztatott, házastárs migráns munkavállaló, akinek házastársa egy másik tagállamban lakik, továbbra is a munkavállalói munkabéradó-kartonján bejegyzett nettó munkabér alapján számított munkabéradó-sáv alapulvételével kap táppénzt, anélkül, hogy a családi állapotától függő adójogi jellemzőinek egy későbbi, számára kedvezőbb, visszaható hatályú megváltozását figyelembe vennék?

⁽¹⁾ HL L 257., 2. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 15. o.